

Alarmerende taushet

Hvorfor vil ikke Psykologforeningen kommentere bekymringsmeldingen om norsk barnevern?

TEKST

Trude Hoff

PUBLISERT 4. november 2015

BARNEVERN

I PSYKOLOGI nr. 9 2015 leser jeg med undring at leder Katrin Koch i Foreningen for sakkyndige psykologer i Psykologforeningen, An-Margritt Aanonsen, leder i Barnesakkyndig kommisjon, og President i Psykologforeningen Tor Levin Hofgaard, ikke vil kommentere bekymringsmeldingen om norsk barnevern som 160 fagpersoner i dette landet har støttet. Dette er foruroligende.

Bekymringsmeldingen ble overlevert Regjeringen tidligere i sommer. Initiativtakerne understreker at flere fagfolk i ulike yrker som er nær praksisfeltet, innser at systemet for barnevernet i mange situasjoner ikke ivaretar barns beste, og at det er behov for grunnleggende endringer. I meldingen understrekes spesifikt de sakkyndige psykologenes rolle, og det rettes krass kritikk.

«Jeg legger merke til at det på Psykologforeningens nettside ligger lenker til kronikker, kommentarer og innlegg som belyser tematikken ensidig»

Psykologforeningen har «Forebygging for barn og unge» som et av sine hovedsatsingsområder i landsmøteperioden 2013–2015. De kaller det «På tide med Barneløftet.» På foreningens nettsider vises det til bakgrunnsartikkelen «Et krafttak for barn og unges psykiske helse» av Gøril Wiker. Med dette som bakteppe er det ikke akseptabelt at min egen fagforening kommenterer bekymringsmeldingen med taushet. Videre er det bemerkelsesverdig at foreningen som både har ansvar for å utdanne sakkyndige psykologer og for å vurdere og behandle klager på disse, ikke finner det betimelig å ha en mening og delta i debatten. Det gjør at tilliten til foreningen svekkes og spørsmålene om hvem de tjener dukker opp. Hvis det er slik at sakkyndige

psykologer, som er psykologer med makt og posisjoner og med direkte inngripen i enkeltmenneskers liv, ikke skal ha meninger om den bekymringsmeldingen som foreligger, da bør de kan hende ikke sitte der de sitter!

Monopol på barneperspektivet

I mange ulike sammenhenger har psykologer og andre fagpersoner i lengre tid uttalt seg bastant, og med stor definisjonsmakt, om barneperspektiv, barns beste, tilknytningsatferd hos barnet og omsorgssystem det vekker eller ikke vekker hos foreldre osv. Dette er størrelser det er svært vanskelig å måle, selv med spesialisert teoretisk kunnskap og erfaring i klinisk praksis. Det bekymrer mange fagpersoner i praksisfeltet at disse størrelsene måles og veies på en for lemfeldig måte av ansatte i barnevernet og sakkyndige psykologer, og at deres vurderinger «limer» seg på som sannheter om barnet og dets omsorgspersoner gjennom hele prosessen. To av våre toneangivende psykologer på barne- og ungdomsfeltet, Magne Raundalen og Willy-Tore Mørch, skrev i Aftenposten 22.06.2015 at bekymrede advokater nær praksisfeltet i barnevernet «ser foreldrenes vei». Dette gjør Raundalen og Mørch sikre på at de «trygt kan stå igjen hos barna». Da har de etter min mening misforstått andre fagpersoners bekymring, og bidrar til en avsporing der de fremstiller seg selv, og til en viss grad barnevernet, som de eneste med evne til å ta barneperspektivet.

Hvordan det er mulig å ikke kunne forenes i bekymringer rundt hvordan en av våre viktigste etater er organisert og virker, der psykologer som faggruppe har sentrale roller og direkte inngripen i små barns videre skjebne, er vanskelig å forstå.

Jeg legger også merke til at det på Psykologforeningens nettside ligger lenker til kronikker, kommentarer og innlegg som belyser tematikken ensidig. Det er flere perspektiver i denne saken som fremmer et kritisk syn på både praksis, faglighet og kompetanse innenfor arbeidsfeltet barnevern. Ingen av disse er å finne på nettsiden. Jeg savner lenker til kronikker og innlegg av blant andre Gro Hillestad Thune, Einar C. Salvesen og Elvis Nwosu, i sammenheng med bekymringsmeldingen.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 11, 2015, side

TEKST

Trude Hoff